

øvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men skal gaa over til at omtale den anden Paragraf, jeg nævnedes, nemlig § 229. Den bestemmer Strafarbejde uden Indskrænkning for alle de der nævnte grove Tyverier, og jeg skal der tillade mig at nævne et Eksempel, som jeg mener, at alle ærede Medlemmer ville forstaa, og hvor de ville give mig Ret i, at der vilde der være god Anvendelse for en betinget Straffedom. Lad os tænke os, at en Mand, som sidder med en stor Familie, som ikke er fordrukken, som har levét hæderlig og redelig har kæmpet med Nød og Trang for at ernære sin Familie, og hvem dette hidtil er lykkedes, ved Sygdom eller ved anden uforskyldt Hændelse er kommen saa vidt, at han ikke har det tørre Brød i Huset og ikke har nogen som helst Udvej til at skaffe sig det uden den at melde sig til Fattigvæsenet, hvilket han nødig vil, idet hans Æresfølelse forbyder ham det. Lad os saa tænke os, at han gaar ned ad Gaden, og saa ser han et Brød ligge i en Bagerbutik, og han falder for Fristelsen: Vinduet staar aabent, han stjæler Brødet og bringer det hjem. Han bliver greben, tilstaar straks, forklarer alle disse Omstændigheder, er oprigtig angergiven og tilbyder at erstatte det, saa snart det paa nogen Maade er ham muligt. Hvis nu Situationen er den, at han blot har behøvet at række sin Haand ind gennem Vinduet og tage Brødet, saa vil Straffen være Vand og Brød, og efter den foreliggende Lov vil der være Anvendelse for en betinget Straffedom. Men sæt nu, at Brødet laa saa langt inde, at han har maattet gaa ind ad Vinduet for at tage det, saa vil Straffen være Strafarbejde, og han vil være udelukket fra en betinget Straffedom. Han vil ganske vist være henvist til Benaadning, men det lader jeg altsaa ude af Betragtning. Nu kunde man jo sige — det falder mig netop ind — at det, at Tyveriet angaar et Brød, kunde bevirke, at Forbrydelsen falder ind under § 235, ikke under § 229, noget, som jeg for Resten ikke mener. Men lad mig sige, at det var en Tokrone, der laa derinde i Stedet for et Brød, at han gaar ind ad Vinduet, tager denne Tokrone, køber Brød for den, giver sin Familie det, og de stille deres Hunger paa det. Det forekommer mig, at i et Tilfælde som dette burde denne Mand ikke være udelukket fra at nyde godt af dette Institut, de betingede Straffedomme. Det vil vel nok være det allerrimeligste, at denne Mand faldt denne Gang, men at han for Resten aldrig vil falde oftere i sit Liv

Man kan nu sige, at Skylden ligger i, at vor Straffelov fastsætter en saa høj Straf for denne Forbrydelse, og at Skylden ikke ligger i Loven om de betingede Straffedomme; men jeg mener, at man ikke med Rette kan sige dette. Straffeloven maa tage Hensyn til de *almindelige* Forhold, hvorefter jo dette at stige ind ad et Vindue for at stjæle noget, er en grov Forbrydelse, hvorimod de betingede Straffedomme maa tage Hensyn ogsaa til de ikke almindelige Tilfælde, for det er jo dog Meningen med de betingede Straffedomme — det vil jeg accentuere allerede nu — at de skulle være en Undtagelse og ikke være nogen Regel. Jeg mener derfor, at det vilde være aldeles rationelt at sige: En betinget Straffedom kan anvendes i alle Tilfælde uden Hensyn til Straffens Størrelse. Det er imidlertid — det skal jeg indrømme — en Vej, man ikke er gaaet nogetsteds i Verden. Alle Vegne er det saaledes, at der sættes en vis Straffegrad, en vis Størrelse for Straffen; og naar denne Størrelse bliver overskreden, er der ikke Anvendelse for en betinget Straffedom. Den norske Lov har bestemt Bøder eller Fængsel, den franske Lov har bestemt Fængsel indtil 5 Aar, og saaledes har enhver af Lovene sin Begrænsning. Men for Resten maa jeg her indskyde den Bemærkning, at Sammenligning mellem dansk og udenlandsk Ret er meget vanskelig. Sagen er jo nemlig den, at herhjemme kende vi som Hovedstraf eller i alt Fald som den Straf, der ubetinget bliver mest anvendt, Vand og Brød, men saa vidt jeg ved, er der kun et eneste Land, hvor noget lignende er Tilfældet, det er Sverige; ellers er der neppe noget Land, hvor man kender Vand- og Brødstraf som Hovedstraf for Forbrydelser i borgerlige Forhold. Det er nu ikke min Hensigt at komme ind paa Spørgsmaalet om Vand- og Brødstraffens Afskaffelse, men jeg vil meget henstille, at man, naar der skal foregaa en Revision af Straffeloven, ogsaa vil tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, at afskaffe Vand- og Brødstraffen som Hovedstraf eller i alt Fald som den almindeligste Straf.

Der findes i fremmede Lovgivninger opstillet andre Betingelser. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har allerede nævnt, at der i den engelske Lov findes den Bestemmelse, at man ikke maa være tidligere straffet, i den belgiske Lov staar der, at man ikke maa være straffet for en egentlig Forbrydelse; i andre Love findes Bestemmelser om, at det kun er Børn, unge Men-